

Nieuwer Ter Aa en omgeving van 1914 tot 1945 in de mondelinge overlevering (2)

Arie A. Manten
Oud Aa 37, 3621 LA Breukelen

In het vorige nummer van dit tijdschrift kon u het eerste deel lezen van een verslag van de HKB-vertelavond die in 1992 in Nieuwer Ter Aa werd gehouden, aangevuld met notities uit enkele voorgesprekken. Hieronder volgt het tweede, en laatste, deel.

Twee nauw met elkaar verbonden gemeenten

Wie tussen 1815 en 1964 in de Oukoopse polder woonde, viel bestuurlijk onder de gemeente Loenersloot. Wie in het noordoosten van Oud Aa, in de Breukelerwaard of aan de Bosdijk woonde viel onder de gemeente Ruwiel. Het grootste deel van het dorp Nieuwer Ter Aa was deel van de gemeente Ruwiel, maar de grens liep daar erg grillig.

Ruwiel en Loenersloot waren twee afzonderlijke gemeenten, die beide gebruik maakten van hetzelfde gemeentehuis in Nieuwer Ter Aa. Ze hadden ook samen één burgemeester, één gemeentesecretaris, één volontair en één veldwachter. Verder was er nauwelijks personeel.

Een burgemeester hoefde toen nog niet binnen de eigen gemeente(n) te wonen en dus verkoos burgemeester Mr. A.M.A. Baron van Boetzelaer een huis aan de Vecht, aanvankelijk Slangeveld, later Rupelmonde. Bijna dagelijks kwam hij door Oud Aa, op weg naar en van het gemeentehuis. Hij deed dat op een motorfiets waarmee hij veel opzien baarde. In de omgang kwam hij zeer aristocratisch over.

Van Boetzelaer trouwde op 22 maart 1917 in De Bilt (U) toen hij hier al enige tijd burgemeester was. De vader van W. van den Bosch Sr was in die tijd raadslid en kreeg zodoende een kennisgeving van de trouwerij. Uitnodigingen bleven gereserveerd voor de eigen kring.

Beide gemeenten hadden een eigen gemeenteraad, ook al vergaderden ze in hetzelfde gemeentehuis. Veel stelden die gemeenteraden overigens niet voor. De zaken werden overwegend door de burgemeester geregeld. Zowel Van Boetzelaer als Doude van Troostwijk waren sterke figuren. De raad volgde hen meestal ja- en neeknikkend. Er kwamen bovendien weinig belangrijke onderwerpen in de gemeenteraden aan de orde.

De gemeente Loenersloot was rijk, Ruwiel arm. Dat kwam voor een belangrijk deel omdat Loenersloot nauwelijks wegen te onderhouden had en Ruwiel juist zware lasten van wegenonderhoud had. Het overgrote deel van het Honderdsche Laantje viel onder Loenen (tot Oudhof, van Nieuwer Ter Aa komend de eerste boer rechts); ook de hele Honderdsche polder was Loenen.

Pas na de Tweede Wereldoorlog groeide het dorp. Vooral de gemeentesecretaris, M. van Zanten, die het gevaar van annexatie door een buurgemeente zag opdoemen, was een drijvende kracht achter de nieuwbouw van woningen.

De middenstand

In de jaren tussen de beide wereldoorlogen had het dorp Nieuwer Ter Aa een behoorlijk omvangrijke middenstand: er waren een kruidenier, nog een tweede kruidenier die een tijd lang daarnaast ook in manufacturen deed, een slager, een bakker, een uitventende melkboer zonder winkel, een smid

die ook huishoudelijke artikelen verkocht, een barbier, een schoenenwinkel-tje, een manufacturier die geen winkel hield maar langs de deuren verkocht, een timmerman met detailverkoop uit zijn werkplaats (en toen later een knecht voor zichzelf begon nog een tweede timmerbedrijf) en twee schilders. De plaatselijke bevolking deed ook wel zaken met leveranciers van buitenaf, waarbij de kerkelijke richting van de betrokkenen vaak een doorslaggevende rol speelde.

Er was geen dokter op het dorp. Het Kruiswerk zetelde in Loenen.

De kruideniers hoorden en bezorgden desgewenst bij hun klanten aan huis. Evert den Hertog (door velen Ome Eef genoemd) ging lopend zijn klanten in het dorp, Oud Aa, Kortrijk, Bosdijk, Oukoop, bij de Angstel en in 't Honderd af om hun bestellingen op te nemen. Voor het bezorgen had hij tot omstreeks 1915 een hondekar, daarna een hittekar; ook bezorgde hij soms wel met een kruiwagen. Ook bakker Korthals reed in het begin van de 20ste eeuw nog geruime tijd met een hondekar.

Huisslachter Dulleman van de Galgerwaard ging in het najaar met zijn hondekar de boerderijen langs om daar het huisvarken te slachten, zodat het gezin de winter door vlees te eten had. Een deel van het afval voerde hij aan zijn honden. De ogen van het varken gaf hij meestal aan de kinderen. Toen hij er een keer bij zei "neem die maar mee naar school" en kinderen inderdaad de varkensogen bij de schooljuffrouw op tafel legden veroorzaakte dat een felle reactie van afschuw!

Teunis den Hertog moest als kind heel vaak met mijn vader mee om op het paard te passen. Dat was op vrije dagen, maar op schooldagen ook vaak meteen na het uitgaan van de school. Hij had er niet altijd zin in en dan was zorgen dat je op school moest nablijven een manier om te proberen er vanaf te komen. Maar al gauw hielp dat niet meer. Vader stond dan om 3 uur al bij de schooldeur te wachten. Als Teunis straf had zei vader dat de jongen toch direkt mee moest komen; die straf moest hij dan maar op een andere dag krijgen. Vanaf zijn twaalfde stond er vaak een fiets met boodschappenmand voor hem klaar om zelfstandig wijd en zijd te gaan bezorgen.

In Oukoop werd brood bezorgd door bakker Jan Harwijnen uit Loenersloot. Later kwam hij langs met een mand op zijn transportfiets, maar daarvoor maakte hij heel lang gebruik van een hondekar. Drie keer in de week kwam hij eerst met een roeiboot met aan boord enkele grote manden met brood en zijn beide trekhonden over de Angstel en de Geuzesloot. Dat vaartochtje duurde, al naar gelang weer en wind, zo'n 20 minuten tot een half uur. Bij het noordelijkste huis van Oukoop, dicht bij de Geuzesloot gelegen, had deze bakker zijn tweede hondekar staan. Daarin laadde hij de inhoud van de broodmanden over, de honden werden ingespannen en dan ging het de huizen langs. Niet eens alle omstreeks dertig Oukoopse gezinnen waren klant bij hem; ook bakker Korthals bezorgde in Oukoop.

Doordat het gezin Van den Bosch aan het water van de Angstel woonde, niet aan de harde weg, kwam er tot omstreeks 1950 enkele keren per jaar een pottenschipper over de Angstel bij hen langs. Het hele ruim van zijn schip was overdekt; je kon bij hem aan boord komen in een soort drijvende winkel. Hij had aardewerk en serviezen, maar ook pannen, lepels, vorken en messen, borstels en allerlei andere huishoudelijke artikelen.

Elders kwam pottenkoopman Van Spengen uit Vinkeveen met paard en wagen langs de huizen. Zijn paard heeft bij velen blijvende indrukken achtergelaten omdat het altijd zo sjagrijnig keek.

Overall op het platteland, zelfs bij Van den Bosch aan de Angstel, kregen de huisvrouwen van tijd tot tijd een manufacturier met een fiets vol koffers aan de deur.

In Nieuwer Ter Aa was ook een klompenmaker. Eerst was dat "Klompenskees" (Kees den Hertog). Toen stond de klompenschuur in het dorp. Lang voor de oorlog nam zijn zoon "Klompenchris" de zaak over. Hij bouwde voor zichzelf een nieuw huis op 't Laantje, met daarbij een grote klompenschuur en een houtwerf. De oude klompenschuur met een klein woninkje in het dorp is daarna nog bewoond geweest door het grote gezin van A. Verkerk.

Op de hoek van Wilhelminastraat en Dorpsstraat liet Teunis den Hertog in 1938 een nieuwe manufacturenwinkel bouwen. In de oude winkel, die

daarvoor van zijn vader was geweest, ging Chris alleen door met de kruidenierszaak. Vader had de manufacturen er bij genomen toen Jan den Hartog (die ook uit de Den Hertogenfamilie stamde, maar de burgerlijke stand had ooit een schrijffout gemaakt) daarmee stopte.

Doordat aangrenzende polders vaak een verschillend waterpeil hadden lag er aan de Wilhelminastraat een sluis. Daarnaast was een herberg met een lindeboom ervoor en een stalhouderij erbij. Je kon er ook buiten zitten. De herberg had een waag waarop veel boeren hun varkens gingen wegen. Wanneer in Nieuwer Ter Aa een dominee optrad stond het bij de herberg vol met wagens en paarden.

Ook bij de Oukoper molen lag volgens Van den Bosch Sr vroeger een sluis. Zijn vader had nog bij overlevering van die sluis gehoord. Nog langer geleden was er tevens een sluis aan het eind van Oukoop, naar de Geuzesloot. Die is al zo lang verdwenen dat zelfs zijn vader niet meer wist dat die sluis er ooit geweest is. Hijzelf kent het bestaan ervan uit oude documenten.

Kerkelijke situatie

We kunnen niet over de geschiedenis van Nieuwer Ter Aa schrijven zonder ook aandacht te besteden aan ontwikkelingen op het kerkelijke gebied.

Rond de eeuwwisseling waren er in Nieuwer Ter Aa hoofdzakelijk Hervormden en wat Rooms-Katholieken. Kerkscheuringen, zoals de Afscheiding en de Doleantie, hadden hier slechts weinig volgelingen getrokken. Tijdens de eerste paar tientallen jaren van deze eeuw begon de kerkelijke verdeeldheid in het dorp echter sterker te worden.

In 1907 kwamen door samenvoeging van een aantal groeperingen, vooral onder invloed van Ds. G.H. Kersten, landelijk de Gereformeerde Gemeenten tot stand. Van die ontwikkeling werd door sommigen in Nieuwer Ter Aa met belangstelling kennis genomen, maar het had nog niet direkt concrete gevolgen.

Afb. 1. De winkel van Den Hertog in Nieuwer Ter Aa, omstreeks 1925. Oude prentbriefkaart (Foto-archief Historische Kring Breukelen). Van links naar rechts zien we Marrie Fokker, Mijntje den Hertog, Jan Willemse, Riek Spruit en twee onbekenden.

Belangrijker voor de verdere gang van zaken in en rond Nieuwer Ter Aa is het uittreden uit de Nederlandse-Hervormde Kerk, in 1914, van Ds. J.P. Paauwe (1872 - 1956) te Bennekom geweest. Deze kreeg ook elders aanhang, soms omdat men de plaatselijke Hervormde predikant te "licht" vond, soms - zoals in Nieuwer Ter Aa - uit onvrede met het landelijke beleid van de Nederlandse-Hervormde Kerk.

De meerderheid van de Paauweanen kon het niet eens worden met de volgelingen van Ds. Kersten. Ze bleven afzonderlijk vergaderen. De preken van Ds. Paauwe werden stenografisch opgenomen en zo snel mogelijk daarna uitgewerkt en gedrukt, zodat ze door zijn geestverwanten elders konden worden gelezen. Na het overlijden van Ds. Paauwe gingen ze door met eigen huisgodsdienstoefeningen. Doordat er geen voorganger was die de sacramenten kon bedienen bleven kinderen ongedoopt en kon het Heilig Avondmaal niet gevierd worden. In de praktijk leidde het in enkele gevallen tot buitenkerkelijkheid, een klein aantal zit ook nu nog op de oude Paauweaanse lijn en de meesten zijn in de loop der jaren toch weer binnen de Nederlandse-Hervormde Kerk terechtgekomen.

Al in het begin van de jaren twintig waren er in Nieuwer Ter Aa verscheidene Paauweanen die zich in hun eigen, geïsoleerde kring niet meer zo goed thuis voelden.

In 1928 werd de kerk van de Gereformeerde Gemeente gebouwd. In Nieuwer Ter Aa vond deze kerkelijke groepering zijn oorsprong in een aantal afzonderlijke gezelschappen, die over het algemeen erg klein waren. Sommige groepen lieten dominees van de Gereformeerde Gemeenten komen. Die hebben onder andere gepreekt in de stal van Fokker (op de hoek tegenover de Nederlandse-Hervormde kerk).

Toen enkele oudere gezelschappen en de dissidente Paauweanen elkaar begonnen te vinden werd eerst enige tijd regelmatig gezamenlijk bijeengekomen in de oude school. Maar pas nadat men met elkaar een kerkgebouw had gesticht kwam het, op 10 maart 1930, officieel tot de instituering van de Gereformeerde Gemeente van Nieuwer Ter Aa. Er werden op zondag diensten gehouden om 10 uur en 's avonds om 7 uur. Deze duurden vaak twee uur. Als er, vanwege het niet beschikbaar zijn van een dominee, door een ouderling een preek werd voorgelezen, kwam men wel eens al na anderhalf uur de kerk uit. Het voorlezen van de Tien Geboden en een Bijbelgedeelte gebeurt vanaf het begin tot op de dag van vandaag door een voorlezer.

De kerkelijke verdeeldheid leidde over het algemeen niet tot echt grote spanningen in het dorp; men bleef met elkaar omgaan, maar er groeiden toch allerlei afstanden tussen mensen en gezinnen. Ook in het kiezen van de leveranciers van levensmiddelen en huishoudelijke benodigdheden werkte de verdeeldheid door. In het schoolbestuur waren de geloofsverschillen vaak heel erg voelbaar.

Tweede Wereldoorlog

Aan de wat slaperige toestand waarin het dorp Nieuwer Ter Aa in de jaren dertig verkeerde kwam een einde bij de mobilisatie. Ook in Nieuwer Ter Aa werden militairen gelegerd. Daar profiteerden de plaatselijke winkeliers van, evenals van de hamsterwoede die door de oorlogsdreiging onder de bevolking uitbrak.

Belangrijk werd het dorp ineens toen enkele dagen na het uitbreken van de oorlog een eenheid van het Nederlandse leger onverwacht zijn intrek nam in de oude pastorie. Op de avond van de Eerste Pinksterdag arriveerde eerst een motorordonnans. Daarna kwam militaire politie te paard. De volgende ochtend stonden er een heleboel gecamoufleerde Nederlandse legerauto's en bussen. De naam van generaal-majoor Van de Bent, van het vierde legerkorps, werd ook genoemd. In de tijd die volgde kwam soms een Duits militair vliegtuig over, dat dan prompt hevig beschoten werd. Verschillende

keren was er luchtalarm. Sommige dorpelingen waren hevig bevreesd voor een bombardement door de Duitse luchtmacht.

Enkele oudere inwoners van Nieuwer Ter Aa vertelden mij in afzonderlijke gesprekken dat zich onder de militairen die naar hun dorp gekomen waren ook de generale staf te velde zou hebben bevonden. Die had tevoren in Zeist gezeten, maar na de doorbraak bij de Grebbe vond de legerleiding het verstandiger een ander onderkomen te zoeken. De Duitsers zouden daar al snel van op de hoogte zijn geweest. Na het bombardement op Rotterdam lieten ze, volgens deze zegslieden, weten dat als die luchtaanval niet tot een snelle capitulatie zou leiden, ook Utrecht en Nieuwer Ter Aa zouden worden gebombardeerd.

In het bekende werk van Dr. L. de Jong, *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog* (Martinus Nijhoff, 's-Gravenhage) is van dat verhaal echter absoluut geen bevestiging te vinden. Hij stelt heel duidelijk dat het hoofdkwartier van het veldleger van Zeist werd verplaatst naar Gouda (zie deel 3, Mei '40, 1970, blz. 349). Het leger had toen opdracht zich terug te trekken op de verdediging van de vesting Holland (blz. 368 e.v.). In dat verband werden veel troepen overgebracht naar posities direct achter de Nieuwe Hollandse Waterlinie. Nieuwer Ter Aa lag in die nieuwe verdedigingslijn; dat kan de komst van militairen naar het dorp verklaren. In het Duitse ultimatum met betrekking tot Utrecht kwam geen verwijzing naar Nieuwer Ter Aa voor (blz. 401). Het boek van Dr. De Jong noemt Nieuwer Ter Aa, Ruwiel, Loenersloot, Loenen en Breukelen zelfs in het geheel niet (wel eenmaal Nieuwersluis, maar in een heel ander verband). Ook in deel 4 (Mei '40 - Maart '41, 2 banden, 992 blz., 1970, 1972) komen Nieuwer Ter Aa en omgeving niet aan de orde.

Over de weg kwam kort na het uitbreken van de oorlog veel vee langs Nieuwer Ter Aa. Dat was van de boeren in Breukeleveen, Tienhoven en Maarsseveen, die het te inunderen Waterliniegebied moesten ontruimen.

Heel snel na de capitulatie van Nederland bereikten Duitse legervoertuigen en militairen Nieuwer Ter Aa. De plaatselijke bevolking praatte gewoon met ze, en sommige Nederlandse soldaten toonden zich nieuwsgierig naar hun uitrusting. Nog steeds was er bij velen geen echte aversie tegen de Duitsers. Anders lag dat echter bij de Nederlanders die de Duitse invasie als militair strijdend hadden ondergaan. Zij hadden snel diepe gevoelens van afkeer ontwikkeld.

Afb. 2. Dorpsbeeld van Nieuwer Ter Aa, omstreeks 1925. Oude prentbriefkaart (Fotoarchief Historische Kring Breukelen).

De Duitsers wisten heel goed dat veel Nederlanders nog steeds moeite hadden met het bepalen van hun houding jegens de Engelsen en speelden daarop in. Zo stond in een van de pamfletten die in de meidagen van 1940 door Duitse vliegtuigen boven Nederland werden afgeworpen onder meer het volgende te lezen:

"Uw bevrijding is gekomen! Helpt ons Uw misleiders te verdrijven! Zij hebben U verkocht en verraden aan de kapitalistische Lords, die de halve wereld gewelddadig neerhouden en uitzuigen, aan de "rooineks" die onder de vader van Chamberlain het vrije Nederlandsche Zuidafrika op beestachtige wijze onderwierpen aan de rooversstaat Engeland, die Nederlands rijkste koloniën wegkaapte, toen zijn tegenwoordige bondgenoot Frankrijk, Nederland als aanspoeling der fransche rivieren ingelijfd had." (De Jong, deel 3, tussen blz. 352 en 353.)

Op 15 mei 1940 en de daarop volgende nacht kon men in Nieuwer Ter Aa de Duitse legercolonnen horen die zich door Breukelen over de Straatweg richting Amsterdam verplaatsten. Bij een inkwartiering van Duitse troepen in de avond van 15 mei werd veel paardenvolk in Oud Aa ondergebracht, maar Oukoop ontkwam daaraan. De volgende dag trokken die legeronderdelen al weer verder. Daarna hebben zich in Oud Aa en in Nieuwer Ter Aa weinig Duitsers meer laten zien.

In Oukoop was dat anders. Daar ging in mei 1944 de oostelijke helft van de polder onder water. Die maatregel maakte deel uit van het defensiebeleid van de Duitsers. Ieder dag kwamen er sedertdien Duitse militairen inspecteren of geen sabotage was gepleegd.

De bezetting was ook op diverse andere manieren voelbaar. Toen de "spertijd" werd ingevoerd moest iedereen 's avonds om 8 uur binnen zijn. De kerkdienst op de zondagavond moest daardoor naar de middag verplaatst worden.

Nieuwer Ter Aa had een actieve ondergrondse beweging, waar veel mensen bij betrokken waren. Inwoners van de gemeenten Ruwiel en Loenersloot werkten nauw met elkaar samen. Meester J.W. Hörst, met zijn ervaring als hoofd van de burgerwacht, werd meteen de leider van de ondergrondse. Niet alles is vlekkeloos verlopen. In het dorp woonden nauwelijks mensen die wat hun houding jegens de Duitsers betrof niet te vertrouwen waren. Het gevolg was een zekere roekeloosheid. Bij het transport van door geallieerde vliegtuigen gedropt materiaal en het opruimen van parachutes werden meermalen grote risico's genomen. Wapens werden soms slecht verstopt. Soms waren mensen open en bloot in hun werkplaats bezig met het schoonmaken van wapens. Vanwege persoonlijke slordigheden met aantekeningen inzake illegale activiteiten moest zelfs de leiding worden vervangen.

In een gebouwtje bij het Merwedekanaal was een geheime radiozender ondergebracht. Die is door peilwagens van de Duitse bezettingsmacht opgespoord.

Hier en daar zaten onderduikers, maar niet in grote aantallen. Op 1 januari 1945 hielden de Duitsers een razzia. Toen liepen bijna alle mannen die tot werken in staat waren de kans te worden opgepakt om in Duitsland tewerkgesteld te worden. Een aantal malen waren ze genoodzaakt zich te verschuilen, nadat de mededeling "razzia" in een ijtempo door het dorp was rondgegaan of de dominee van de preekstoel de mannen aanraadde een goed heenkomen te zoeken omdat het risico dreigde dat er Duitsers op komst waren.

In de laatste periode van de oorlog werd de voedselsituatie in het dorp snel nijpender, maar erge honger is er niet geleden. Enige tijd was er ook in Nieuwer Ter Aa een gaarkeuken, waar men met een pannetje sobere en waterige maaltijden kon afhalen. Op de omringende boerderijen kon men terecht voor wat melk. De behoefte aan voedsel maakte velen ook vindingrijk; zo werd bijvoorbeeld veel gezocht naar eieren van meerkoeten.

Tot kort voor het eind van de oorlog zorgde de illegaliteit voor bonkaarten ten behoeve van ondergedoken mensen. In de laatste weken stagneerde dat. Toen is enige tijd iedere week illegaal een koe voor hen geslacht.

Er kwamen ook veel mensen uit de omringende verstedelijkte gebieden, vooral Hilversum, naar ons platteland, op zoek naar voedsel.

Meteen toen men hoorde van de Duitse overgave kwam de veldwachter naar buiten en schoot hij in de lucht. De dorpsbevolking kwam op straat bijeen en zong uit volle borst vaderlandse liederen.

Op de dag van de capitulatie viel nog een oorlogsslachtoffer. Toon van Weerdenburg uit Oukoop, die 5 mei 1945 dienst had als dijkwacht, schrok op toen hij op de aarden baan waarover de rijksweg A2 zou worden aangelegd gewerschoten hoorde, veroorzaakt - naar later bleek - doordat ondergrondsen uit Vinkeveen onverwacht met Duitsers in een fel vuurgevecht waren geraakt. Hij zocht meteen dekking, maar toen hij enige tijd later even omhoog kwam om te zien of er nog steeds iets aan de hand was werd hij onmiddellijk beschoten en dodelijk getroffen. Ook zes Vinkeveners kwamen door dat gevecht om het leven.

De pont over het Amsterdam-Rijnkanaal

In de jaren dertig en tijdens de oorlog werd de pontverbinding over het Amsterdam-Rijnkanaal onderhouden met een grote roeiboot, waarmee slechts 3 à 4 fietsers tegelijk konden worden overgezet. Die situatie bleef bestaan tot bij de eerste verbreding van het kanaal, waarna een kleine motorpont in de vaart kwam.

De pont diende vooral voor de verbinding naar en van Breukelen; de relatie van Nieuwer Ter Aa met Loenen was beperkt. Chris den Hertog had enige tijd een huisarts in Loenen, maar die maakte zelf een eind aan deze klandizie. De mensen uit Nieuwer Ter Aa en omgeving staken met het pontje over wanneer ze in Breukelen naar een dokter moesten. De dokter zelf kwam via de draaibrug in de Breukelse Stationsweg, aanvankelijk met een rijtuigje, later met een auto. Van de pont werd ook veel gebruik gemaakt door personeel uit Vinkeveen en Wilnis van Bronwasser in Breukelen. In de avond staken verscheidene jongens er mee over om in Breukelen de teken-schoon te bezoeken. Op zondag maakten Gereformeerden gebruik van de ook op die dag varende pont om in Breukelen ter kerke te gaan.

Station Nieuwersluis

In het eerste deel van dit artikel schreef ik dat er tot 1947 stoptreinen uit Utrecht en Amsterdam stil hielden op het station Nieuwersluis/Loenen. Hoewel ik dat mij mondeling meegedeelde jaartal nog had gecontroleerd in het boek van A. Doedens en L. Mulder, 1989, Een Spoor van Verandering - Nederland en 150 jaar Spoorwegen (Uitg. Bosch & Keuning, Baarn), blz. 114, bleek het toch niet juist te zijn. De heer J.A. Verhagen, Schepersweg 260, Breukelen, die vanaf 1950 op dat station heeft gewerkt, deelde mij mee, dat hij zich nog goed herinnert dat het pas in 1954 voor reizigersverkeer is gesloten. Op de avond waarop de laatste trein reed werden heel veel "enkel-tjes" Nieuwersluis/Loenen - Breukelen verkocht; deze trein kwam met ruim 15 minuten vertraging in Breukelen aan.

Hartelijk dank aan de heer Verhagen, dat hij zo vriendelijk was ons op het juiste sluitingsjaar van het station Nieuwersluis/Loenen attent te maken.

In jaargang 4 (1989), nummer 1, blz. 20, plaatste Jan Rutges de sluiting in 1934. Die fout is hiermee nu ook gecorrigeerd.